

syn, dette dog ikke hidtil er skeet eller har kunnet skee. Men det skal jeg meget villigt indrømme, at Loven vilde være correctere, hvis saadanne Bestemmelser fandtes i den.

Den anden Deel af den ærede Landsthingsmands Foredrag, som jeg ikke saa vel forstod, gik ud paa en Klage over den Tilstand, hvori Finantsforvaltningen i det Hele baade for Kongeriget og Monarchiet er bleven bragt ved denne Lov. Jeg skal naturligviis udtale mig herom med megen Varsomhed, da jeg indrømmer, at jeg ikke ganske forstod den ærede Landsthingsmand. For det Første syntes han at httre sig, som om dette Forhold var fremkaldt alene ved en administrativ Afgjørelse; men det maa jo erindres, at om der var Noget, som der nu var at anke over, er det ialfsald Noget, som har fundet Lovgivningsmagts fulde Billigelse, ligesaavel den Lovgivningsmagts, der i dette Forhold er kommen til at udtale sig paa Kongerigets Vegne, som fra Monarchiets Lovgivningsmagts Side. Der kan altsaa ikke være Tale om, at der i saa Henseende blot skulde være en ministeriel Afgjørelse at støtte sig til. Der næst oversaae den ærede Landsthingsmand ganske, at dengang Spørgsmaalet naturligt fremkom, da der var Tale om Afskillelse mellem det Fælles og Særlige, skulde der ikke inventeres noget ganske Nyt. Det var ikke noget fuldkommen nyt Forhold, der nu skulde dannes, der var ikke Tale om Landsdele, som hidtil havde levet hver for sig og nu paa eengang skulde bringes i en vis Forbindelse og Samvirken, men det var nedarvede Forhold, som nu bleve at ændre paa den Maade, man ansaae for hensigtsmæssig for at fuldbyrdiggøre de forfatningsmæssige Fordringer, der nu vare fremkomne. Der bestod saaledes allerede alle disse Forhold; en fælles Kasseforvaltning for hele Monarchiet, en fælles Finantsbestyrelse for Monarchiet, og der var nu Tale om, hvorledes disse kunde bringes i Samklang med, hvad der igrigt maatte skee ved en Udsondring af visse særlige Forhold for de enkelte Landsdeles Vedkommende. Nu vil det erindres, at Meningerne om, hvorledes man skulde være gaaet frem, have været overordentlig forskellige. Jeg seer ikke Andet, end at man er gaaet i

alle mulige Retninger, og jeg skal fornemmelig dvæle ved de to, som synes at være de bestemteste. Overligheber, som man vel paa nogen Maade kunde komme til i dette Forhold. Nogle have meent, at Kongeriget — her er vel kun Tale om Kongeriget, men det Samme maatte gjælde for de andre Landsdele — skulde have sin særlige Finantsminister, ligesom Monarchiet har sin, at der altsaa i Monarchiet skulde være fem forskellige Finantsministre, een for hver af Landsdelene, og een for Monarchiet, Finantsministre i den Betydning af Ordet, at de virkelig vare udrustede med alle de Attributioner, som tilkom en saadan, at altsaa enhver af dem skulde have sin særlige Kasseforvaltning, samt Forpligtelse til Frugtbargjørelse af Kassemidlerne og til Behandling af Kassevæsenet i det Hele. Det er den ene Overlighed. Den anden, der, saavidt jeg skjønner, er den, som den ærede Landsthingsmand synes at have meest Sympathi for, er kommen frem under den Form, at der kun skulde være een Finantsminister for det Hele, saavel for Monarchiet som for alle fire Landsdele, men at denne ene Finantsminister ligesaavel skulde møde og være ansvarlig for den ene Landsdeels Repræsentation som for den anden Landsdeels og for Monarchiets Repræsentation. Nu vil enhver let see, at ingen af disse Fremgangsmaader vilde være tjenlig enten for Monarchiet eller for Landsdelene — overhovedet er det saa heldigt, at den sande Interesse for Landsdelene og for Monarchiet falder sammen i dette Forhold — det vilde være overordentlig uhenigtsmæssigt, om man paa engang vilde oprette særlige Kasser for alle disse særlige Finantsbestyrelser. Det vilde jo være at fremkalde en Complication, en Vidtløftighed og en Bekostelighed med Hensyn til den hele Administration, som vilde overgaae alle Grændser og være til det allerførste Besvær, selv om man ikke vilde tage noget Hensyn til den dermed forbundne Bekostelighed og Vidtløftighed for den hele Befolkning. Jeg vil blot bede at tænke paa, hvad det vilde sige, naar Statsgjældsrenter ikke kunde udbetales ved andre Kasser end Monarchiets, eller at Pensioner for Kongeriget kun kunde udbetales ved een Kasse, eller at ikke Kongerigets Anviisninger